

SESTRE,
SUPER-ODVRATNICI I
LJIGAVE, CMIZDRAVE
LJUBAVNE PESME

KAREN MAKOMBI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karen McCombie

ALLY'S WORLD

SISTERS, SUPER-CREEPS AND SLUSHY, GUSHY LOVE SONGS

Copyright © Karen McCombie, Ltd, 2002

Cover illustration copyright © Spike Gerrell, 2002

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

**Sisi (14 godina),
iako nije pročitala ni jednu jedinu moju
knjigu. (Stalno se pravda kako je teško
okretati stranice kad imaš samo šape.)**

ELIN SVET

objavljeni naslovi:

- ① Prošlost, sadašnjost i glasna, preglasna devojčica
- ② Sastanci, sastanci učetvoro i velika, prevelika muka
- ③ Leptirići, grubijani i ružne, ružne navike
- ④ Prijatelji, čudaci i veoma tajne tajne
- ⑤ Momci, braća i trbušaste plesačice

Sadržaj

Prolog	9
1. Skalu na vašem radiju postavite na Elin svet FM... ..	11
2. Kako ne treba koristiti karmin	20
3. Oh, vidi! To je... ehm... kako se ono zvaše	29
4. Čuvaj se zastrašujućih tupana-čuvara	40
5. Položite uloge (na to da će Rouan izgubiti)	51
6. (Gorko)slatka inspiracija	57
7. Čepovi za uši na gotovs	67
8. Ne zahvaljujući Kjuu... ..	77
9. Krivi toranj od šargarepe	84
10. Tatina tajna prošlost, Linina tajna sadašnjost... ..	94
11. To! Rej, ja... ..	101
12. Molim vas, sedam koka-kola, jednu oranžadu i jedno očijukanje... ..	111
13. Zaštitimo hrčke!	124
14. Oh, kakav divan dan (gotovo)	132

15. Pogodite ko dolazi na večeru?	142
16. Još režanja u kuhinji...	155
17. Sva doterana, a (gotovo) nemam kuda da izađem	161
18. Kju Lini zauvek (<i>ne bih rekla</i>)	168
19. Nestao! Mozak porodice Lav	178
20. Cangr! Je l' to zvuk Lininog slomljenog srca?	189
21. Molim te, dodaj mi čepove za uši	198

Prolog

Draga mama,

Hoćeš da čuješ nešto smešno? Oduvek sam misli-
la da ste ti i tata jedno drugom bili prva ljubav.

Ne znam *zašto* sam to pretpostavljala; verovat-
no zato što tako zvuči mnogo romantičnije. Plus,
tu je i činjenica da je malo... ovaj, *bljak* zamišljati
svoje roditelje kako se žvalave s nekim drugim – to
je kao da je neko drugi mogao da ti bude mama ili
tata da su stvari ispale malo drugačije.

Brrr – *previše* uvrnuto da bi se o tome razmišljalo...

U svakom slučaju, Rouan je rekla kako se bendu
njenog druga Čaze pružila prilika da nastupi u Električ-
noj balskoj dvorani u Kemdenu (kao predgrupa pred-
grupe – da ne pomisliš svašta), a tata je izjavio: „E, ja sam
stalno išao u Električnu balsku dvoranu s Merijen!“

U tom trenutku se moglo čuti i kako igla za barbi-
ke pada na pod dnevne sobe, dok smo Lin, Rouan,
Tor i ja nemo piljili u njega. I tako je tata morao
da nam objasni da je ta Merijen zapravo bila tvoja
prethodnica, devojka čiji su hobiji bili ples, nošenje
crvenog karmina i durenje, prema onome što smo
čuli. Ipak, nadurena ili ne, tatina prva ljubav barem
ima razumno ime. Nisam mogla da verujem da je
tvoja prva ljubav bio neko po imenu *Spad*.*

* Engl.: *Spud*, krompir, vrsta lopatice. (Prim. prev.)

Stvarno, mama – kako si mogla da se zabavljaš s jednim *Spadom*? A i kako je i on dobio to ime? Je li ličio na krompir ili tako nešto? Pitala sam baku, ali ona kaže da ga se ne seća. Mislim da je htela da mi kaže kako *ne želi* da ga se seća. A mislim da će se to isto desiti i s bakom i Kjuom...

Da, dobro si pročitala: Kju. I to mu je *pravo* ime (ili nam je bar tako rekao). Kju je ime Linine prve ljubavi. Zvuči li ti čudno to saznanje da se tvoje dete ljubavi br. 1* zaljubilo u nekoga? Meni i Rouan je bilo čudno, uglavnom zato što ne možemo da *podnesemo* tog tipa.

Okej, najbolje bi bilo da počnem priču o Lin (i njenim stalno promenljivim raspoloženjima), Kjuu (i njegovoj sve većoj glavi) i sebi (i mojim pokušajima da postanem novi Noel Galager – samo lepša, nadajmo se).

Puno te voli,

Eli

(tvoje dete ljubavi br. 3)

P. S. Jesi li nekada rekla: „Volim te, Krompiriću“? I da li ti je to pošlo za rukom bez smejanja?

* Engl.: *Love*, ljubav; *Elin*o prezime. (Prim. prev.)

1. POGLAVLJE

Skalu na vašem radiju postavite na Elin svet FM

„Da li je ovakav zvuk kada neko davi mačku?“

Ploča koju slušam ovih dana naišla je na veoma različite reakcije moje dve drugarice. Sendi se njihala uz sanjive visoke vokale i, veselo mumlajući, pratila melodiju, dok je Selma radila nešto što se jedino može opisati kao škr gutanje zubima.

„*Ne*“, kažem ja Selmi. „To *nije* zvuk davljenja mačaka. To je Kejt Buš.“

„Ko?“, namršti se Selma.

„Kejt Buš“, ponovih joj. „Ona je bila velika zvezda sedamdesetih. Ili su to bile osamdesete? U svakom slučaju, ona je na omotu albuma. Zar ne izgleda čudesno?“

„Hmm. Nego, zašto uopšte slušaš bajato đubre poput ovoga?“, pitala je Selma dok je prevrtala omot po rukama proučavajući ga kao da je neki kontaminirani oblik vanzemaljskog života. Selmin muzički

ukus je ograničen na ono što se te nedelje nalazi na listi *Top ten*.^{*} Ako joj daš bilo koju ploču stariju od mesec dana, pomisliće da je van mode koliko i krinolina ili oni ogromni brkovi koji su izvijeni uvis na krajevima.

„Zapravo, preslušavam maminu kolekciju ploča“, objasnila sam. „Kejt Buš je bila – odnosno jeste – jedna od njenih omiljenih pevačica.“

To ju je ućutkalo. Selma, kao i sve ostale moje drugarice, nikad se nije rugala ničemu što ima veze s mamom.

Nego, bilo je veoma teško usredsrediti se na Kejt Buš *ili* na razgovor koji sam vodila sa Sendi i Selmom, kada se – iz nekog dela kuće – čuje zvuk nečega što možda i *jeste* davljenje mačke. Nadala sam se da moj brat Tor ozbiljno shvata svoje bebi-siterske dužnosti i pazi na Selminu bahatu gomilu malih članova porodice.

Selma je pre nekih pet minuta prekinula moje i Sendino lenjo subotnje popodne i preslušavanje maminih ploča. Pojavila se na mom pragu u misiji dobre volje, krajnje iscrpljena i u pratnji troje iskeženih crnokosih klinaca, koji su se držali za ruke, istovremeno ponaosob vezani za nju fluorescentnim dečjim povocima koji su im spajali zglobove sa

^{*} Engl.: *Top ten*, deset najboljih. (Prim. prev.)

Selminim. Nakon popodneva provedenog u Prajori parku i u pokušajima da iznuri bliznakinje (svoje sestre, Rosu i Juliju) i svoju sestričinu (Lorel), Selma ih je postrojila i poterala kući na čaj kada su sve tri uglas izjavile kako moraju da idu u WC. Sticajem okolnosti, prolazile su pored naše kuće.

Zapravo, nije sve baš *toliko* slučajno; njima se ide u WC nekako baš kad ugledaju našu kuću. Mislim da je to zov nebrojenih kućnih ljubimaca u koje opčinjeno zure ili jurcaju za njima, a osim toga, čini mi se da se sve tri onako trogodišnjački lože na matorca Tora (zrelog sedmogodišnjaka) – jedna od njih uvek pokušava da ga uguši zagrljajima negde između traumiranja životinja – maze ih tako snažno da im naprave *prelome* – i mažnjavanja hrane iz njihovih činija. (Uzgred, nikad ne bih saznala da zečevi umeju da reže da nisam jednom prilikom zatekla Rosu kako u kavezu za zečeve brsti šargarepu, iseckanu na kolutiće, i uvelu salatu namenjenju zečici Sili. Dok je Rosa žvanjkorila, Sila je imala izraz lica koji me je podsetio na Arnolda Švarcenera u onim starim filmovima o *Terminatoru*. Bez zezanja. Da je ta zečica tada imala pristup automatskoj pušci *uzi*, ne bih baš mnogo polagala na Rosine izgled.)

To je problem sa Selminom malom rodbinom: one su sve VEOMA, a ništa *pomalo*. Hoću da kažem

da su VEOMA glasne, VEOMA oduševljene svim i svačim i VEOMA brze. Što Tora čini VEOMA zbunjenim; nikad ne zna na koji minijaturni tornado da pripazi jer se toliko brzo vrte oko njega. Ipak, kada si najmlađe dete u porodici, tvoj posao je da animiraš majušne goste. Takav je zakon prirode, zar ne?

„Hoćeš li koka-kolu ili nešto drugo?“, pitala sam Selmu kad sam ustala i dohvatila sa stočića svoju i Sendinu praznu čašu.

„Prijalob bi mi malo soka od pomorandže, ako imaš“, promrmljala je Selma svojim promuklim glasom, pa nakrivila glavu na stranu, tako da joj duga, gusta, sjajna, tamna kosa padne preko ramena. Proučavala je našu prastaru kolekciju long-plej ploča (dnevna soba je bila zona bez CD-a), ali sam znala da nema pojma ko su svi ti bendovi i pevači, osim eventualno *Bitlsa* i *Rolingstonsa*. U mami-noj kolekciji hipi-dipi rokerke i tatinoj uvrnutoj zbirci (rokenrol pedesetih, rege, malo pankaa, pa čak i – ijuuu! – nekoliko polovnih kantri albuma koje je pokupovao kad je počeo da se bavi kauboj-skim plesom), nije bilo ničega sa MTV-ja, što bi ona prepoznala.

„Vraćam se za sekund“, dobacila sam i izašla iz dnevne sobe, udaljivši se od žalostive divote glasa Kejt Buš pravo u haos na hodniku.

Jedna od Selminih sestara (nikada ih nisam razlikovala) spuštala se naglavačke i potrbuške niz stepenice, vrišteći od uzbuđenja, dok su mačke bežale kud koja, a ostatak devojčica sa odmorišta na prvom spratu uzvikivao i lajao s Rolfom i Vinslet u znak ohrabrenja.

„Sve okej, Ela Dvorela?“, nasmešio mi se tata podigavši pogled s bicikla koji je rasturao u paramparčad na podu hodnika. Nakon napornog dana, ispunjenog sklapanjem i rasklapanjem bicikala u radionici, ne bi se očekivalo da će tata to raditi i kod kuće, ali izgleda da mu je igranje s papagaj-kleštima i brljanje uljem postalo hobi.

„Zar ti ne bi bilo zgodnije da to radiš u kuhinji?“, predložila sam tati, nadjačavajući zvuke malog tranzistora koji je urlikao pored njega, i prodornog kreštanja: „Sad JA! Sad JA!“, s vrha stepeništa.

„Ne mogu – već je zauzeta“, iscerio se tata. „Tamo je prava radionica trbušnog plesa...“

Napravila sam nekoliko koraka kroz hodnik, gvirnula u kuhinju i shvatila o čemu govori. Kuhinja je izgledala (a i zvučala) kao marokanski bazar, s balama materijala koji je visio preko stola, stolica, sudopere, čak i preko stalka za sušenje veša, dok je Rouan đavolski zujala na svojoj trošnoj staroj šivaćoj mašini praveći neki egzotični kostim ili šta već. Za to vreme je njena drugarica Von, umotana

u materijale indijskog porekla, lomila kukovima pored mašine za pranje u ritmu jodlujuće arapske muzike.

„Da mi nisi rekao, ne bih ni shvatila da je to kuhinja“, nasmeših se tati dok sam se povlačila ka njemu. „Nego, hoćeš li – *uf!* – šolju čaja, ili tako nešto?“

Rosa – ili Julija ili Lorel – upravo se sjurila neviđenom brzinom niz stepenice i pukla glavom u moj gležanj. S obzirom na način na koji se pridigla i zakikotala, stekla sam utisak da joj je glava sačinjena od neuništivog titanijuma, ili od čega se već prave rakete, garantovano otpornog na ekstremnu vrelinu, ekstremnu hladnoću, povremene kiše meteora i krhke kosti smrtnika nižeg reda poput mene.

„Aaaaaah! *Neeeeee!*“, čula sam Tora kako zapomaže odnekud sa sprata jer je spazio Rosu – ili Juliju ili Lorel – kako se sprema da se baci niz stepenice s hrčkom Pobesnelim Maksom, kojeg je očigledno prošvercovala iz kaveza dok Tor nije gledao.

„Daj Toru hrčka!“, panično sam viknula uz stepenice.

„Ali on hoće da se *igra!*“, cijuknula je Rosa – ili Julija ili Lorel – koja je malopre naletela na mene, a sad već letela nazad na odmorište prvog sprata.

„*Pusti ga!*“, viknuo je Tor pokušavajući da spase Pobesnelog Maksa iz stiska Rose ili Julije ili Lorel.

Ali Pobesneli Maks je bio savršeno sposoban da se odbrani. Osetivši da stiskanje malih prstiju i letenje niz stepenice nije baš aktivnost po njegovom ukusu, uradio je ono što se moglo očekivati (od njega, psihopate u krznu) — ugrizao Rosu ili Juliju ili Lorel.

Gadno.

Baš u tom trenutku na ulaznim vratima se pojavila Lin – vrativši se kući sa svog subotnjeg posla – i uspela da se saplete o točak raščerečenog bicikla, klizne duž hodnika i prospe se u podnožju gelendera, za dlaku promašivši slalom *treće* Rose – ili Julije ili Lorel – koja se spuštala dok su se druge dve svađale i ugrizene plakale.

U samo jednom, najkraćem deliću sekunde, toliko sam se zapanjila da sam ostala bez reči – isto važi i za tatu. Ali kada se Lin pridigla – kose rasute iz onog čvrsto zalizanog konjskog repa, u majici koja je nekada bila uredno ispeglana, a sada ubrljana uljem – kao da su se svi ostali zvuci po kući iznenada pojačali: Sendi i Selma su vikale pokušavajući da nadjačaju Kejt Buš u ekstazi; tatin radio je cepao dok su psi lajali, devojčice cičale a Tor urlao; bliskoistočni disko je tutnjao iz kuhinje paralelno s upornim štektanjem naše šivaće mašine iz kame-nog doba.

„Jesi li... jesi li si dobro?“, upitala sam Lin trgnu-
ši se, i krenula da joj pomognem da ustane.

Iznervirana ili ponižena, ili i jedno i drugo,
cimnula je lakat iz moje ruke i sama se digla na
noge.

„Dobro sam!“, zarežala je na nimalo fin način.
„Bože, kako nekad *mrzim* ovu kuću!“

Razumela sam šta je htela da kaže ovom posled-
njom rečenicom, procedenom kroz zube. Lin
povremeno doživi ovakve trenutke „rođena-sam-u-
-pogrešnoj-porodici“, kada je sigurna da tamo negde
postoji nekih dvoje ljudi u dizajniranoj odeći, koji
žive u svom mirnom, nereda lišenom luksuznom
apartmanu, pitajući se šta je s njihovom davno izgu-
bljenom odgovarajućom kćerkom. A evo nje ovde,
zaglibljene s porodicom Lav, u oronuloj, bučnoj,
neurednoj ludnici, ispunjenoj mačkama, decom i
psima.

A danas, baš u ovom momentu, *sasvim izvesno*
je doživela jedan od tih trenutaka...

„Jesi li se povredila, Lini?“, pitao je tata sav zabri-
nut.

Jaaaaj.

Obratiti se Lin sa „Lini“ pogrešan je potez i u
najboljim danima. Obratiti se Lin sa „Lini“ kada je
besna, što je upravo slučaj, prilično je *opasno*.

„Ja ću...“, promrmljala je jezivim glasom, kao da
je pokušavala da obuzda svoju narav, „da... odem
na jedno *poduže* kupanje.“

I prkosno zagladivši kosu (što nikako nije trebalo
da uradi, s obzirom na to da je razmazala ulje preko
čela sve do one plavkaste kose), Lin je jurnula uz
stepenice, primoravši devojčice da poskaču u stra-
nu da bi joj se sklonile s puta.

„Oh, bože!“ Tata je napravio grimasu nakon
treskanja vratima kupatila.

A onda se odjednom kućom prolomilo prodorno,
metalno cviljenje praćeno seizmičkim pokreti-
ma, što je označavalo povratak u život našeg prasta-
rog, mrzovoljnog vodovoda.

„Rrrrrrrrrrrraaa! *Mrzim* ovu kuću!“, začuo se iz
kupatila prigušen urlik prepun očaja.

„Oh, bože...“, uzvratila sam tati uz klimanje
glavom.

Izgleda da nas je čekao nezaboravan vikend hoda-
nja na prstima oko uzavrelog vulkana zvanog Lini.
Pardon – *Lin*.

„Hej, Sendi“, rekla sam vrativši se svojim druga-
ricama u dnevnoj sobi, „ima li šanse da se preselim
kod tebe na nekoliko dana?“